

M a r i a M i c u

Poeme
de
lângă
drum

București, 2026

Ilustrație copertă: *Sofia Toma*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MICU, MARIA

Poeme de lângă drum / Maria Micu. - București : Bifrost,
2026

ISBN 978-630-6514-72-4

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autoarei.

Copyright © 2026

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

Poemele cerului

Geneză

Sus, pe treptele de tină,
Odihnea printre perdele-n
Așternut de peruzele,
O găoace de lumină.

Și în faldurile nopții
Jad, smarald și chihlimbar
Țeseau fire lungi de jar
Ca să-mbrace puiul sorții.

Sâmburele de opal
Aduna în diamante
Irizații redundante,
Lunecând val după val.

Și în cuibul transparent
Doarme oul inocent,
Așteptând ca focul viu
Plod să prindă, străveziu.

Sus...

Undeva, acolo sus,
O lumină s-a ascuns.
Eu o caut ne-ncetat,
Dar nu s-a înduplecat
Până-acuma să se-arate
Și se tot duce departe...
Când m-apropii, se desparte
De-ntuneric, dar mă cheamă
Să o văd, de bună seamă
Să o simt și să mă bucur
De focul cu-aripi de flutur!

Curcubeu

Arcul cerului înalt
A făcut pe boltă-un salt
Și-a pictat cu acuarele
În văzduh, șapte inele.

Pensula își ia culoare
Din a cerurilor floare
Și-o răstoarnă să se prindă
Pe pământ, ca-ntr-o oglindă.

Tot albastrul de pe ape
A adus cerul aproape.
Câmpul viu se scaldă-n aur,
Răsfățat de-al zilei faur.

Macii-mbujorați în zare
Ard ca flăcări în cuptoare.
Piersicile pârguite
Sunt de focul viu stropite.

Cântecul pădurii verzi
Se strecoară prin livezi
Și prin iarbă, și prin muguri,
Și prin boabele de struguri.

Doar cerneala-ntunecată
Curge în șuvoi, mirată,
Că stropește foaia albă
Cu a gândurilor salbă.

Rătăcire

Rătăcit-ai printre stele
Și-ai călătorit cu ele
Pe un nor ușor
Să-ți treacă de dor!
De dor coborât
Din cer zăvorât!
Nici că ai găsit
Ce ți-ai fi dorit.
Mai presus de toate
Întâlnit-ai moarte.
Nu pe-aceea mică
Care naște frică,
Ci pe-aceea sfântă
Care nu-nspăimântă,
Ci domol aduce
Visul bun și dulce,
Liniște și pace,
Rău în bun preface!

Speranță

De grinda cerului mi-am atârnat speranța
Și am lăsat-o suspendată în văzduh,
Pentru ca nimeni să nu o tulbure
Și să mi-o spulbere.

Doar uneori privirea mi-o arunc spre ea
Să văd dacă mai este acolo
Ori zborul și-a luat
Spre alte suflete mai calde.

Nu s-a desprins din locul ei de sus.
Doar vântul îi flutură delicatele aripi,
Care nu i se-mpotrivesc,
De teamă să nu se sfărâme.

Știind că gândul îmi este tot la ea,
Speranța mea nu va pleca,
Legănată de brațele timpului,
Ancorată în eternitate.

Soare

Roata cerului stăpână
Prăvăleşte-n jur lumină
Și căldură, și culoare
Pentru fiecare floare

Îmbrăcată cu sidef.
Borangicul din gherghef
Aruncat e peste lumi
Să mai creadă în minuni.

Ghemul auriu și viu
Spulberă orice pustiu
Dinăuntru sau de-afară,
Sufletul să nu mai doară.

Fire mătăsoase leagă
Doruri mii din lumea largă,
Ce șoptesc lin la ureche
Numai inimii pereche.

Aripi

Pe şevaletul cerului albastru
Scrisa povestea unui rege blând
Cu aripile negre, ostenite
De zbaterea-ndelungă-a unui cânt.

Mulțimi de păsări zugrăveau în stoluri,
Cu formele perfecte, un desen
Pe care-l aștepta demult artistul
De care este vorba în catren.

El a surprins o clipă veșnicia
Pictată cu aripa unui stol
Care îi hărăzise șansa
Unui destin solemn, nemuritor.

Solia păsărilor și-a-mplinit menirea,
Apoi în zare s-a pierdut, difuz,
Lăsându-și urma transparentă
Ca lacrimile unei ape din havuz.

Cerul

Cerul s-a-mbrăcat în aur și cu roșu a tivit
Orizontul fără margini, purpuriu în asfințit.
Soarele timid aruncă cioburile mici de stea
Care cad încet pe frunze și pe biet inima mea.
Raurile risipite își ridică înspre cer
Măinile uscate-n noduri. De argint, un colier
Schimbă chipul toamnei blânde
Într-o zână din poveste cu ochiade surâzânde.
Picuri transparente coboară strecurându-se prin aer,
Se-odihnesc apoi pe streșini, adunați ca într-un caier.
Simfonia se ridică înspre norii albaștrii.
Un ecou mângâie zarea: Cerurile nu-s pustii!

Albastru

Petecul de cer albastru
M-a privit din înălțime
Și mi-a spus că fericirea
Nu poate să mi-o ia nimeni.

Am întins apoi o mână
Către puiul mic de stea
Care mi s-a strecurat în palmă
Și-a-nvălzit inima mea.

A rămas de-atunci cu mine,
Chiar în colțul meu secret
Unde nu pătrunde răul,
Ci doar sufletul poet,

Doar luminează și culoare,
Bunătate și căldură,
Dor de bine, armonie,
Fără nici un pic de ură!

Caier

Din pridvorul casei mele
Văd un caier de aramă
Care se topește-n zare,
Norii tulburi de-i destramă.

Fire lungi trec prin urzeala
Cerului albastru, clar
Azvârlindu-se pe-oglanda
Lacurilor de cristal.

Umbre lungi răsfăță-n ape
Bancurile argintii,
Unde vin să se adape
Doar scânteile zglobii.

Razele de aur, calde
Se întorc în cerul viu
Și alungă-n fugă dorul
Ce nu voi să îl mai știu.

Soră lună, frate soare

Soră Lună, frate Soare,
Unde să gădesc eu oare
Liniştea de la-nceput
Când cerul s-a desfăcut
Să împartă-n jur lumină
Ca pe oameni să îi țină
Şi-ntunericul s-alunge,
Rază albă de-l străpunge?

Ploaie

Cerul de mărgăritare
Picură fulgi de cristale
Și adună-n pietricele
Stol de lună și de stele.
Șiruri albe, străvezii
Se aruncă-n cerc, zglobii,
Apoi saltă-n dans sonor
Îngânate de un cor
Limpede ca un pahar.
Codrul verde, solitar
Mânele-și scutură,
Frunzele își flutură,
Firele-mpletește
Cu nevăzute dește.
Apa slobozește
Glas adânc de sus,
Spus ce n-a fost spus.
Țese ne`ncetat
Câmpu-n lung și-n lat,
Iar mătasea deasă,
Cu podoabă-aleasă,
Pune o cunună
Pe creștet de nună,
Vântul de-l adună
Să cânte din strună!
Să cânte, s-aline
Fără de suspine!

Zbor

Aripi de-aș avea să zbor,
M-aș urca pe-un nor ușor
Ca o pană albăstruie
Pe o pasăre pistruie.

L-aș ruga pe Domnul bun
Să-mi dea stelele s-adun
Din ceruri fără hotare,
Să le-arunc în Carul Mare.

Și c-un fir de borangic
Aș lega și Carul Mic
Și aș treiera tăria
Braț la braț cu veșnicia.

Sub lumina soarelui,
Tot pe calea Laptelui,
Cerurile necuprinse
Le-aș stârni în pulberi ninse.

Aș aduce caru-n poartă
Lumina să o împartă.
Mai apoi l-aș răsturna
Să nu mai poată pleca.

Cuprins

Poemele cerului

Geneză	7
Sus... ..	8
Curcubeu	9
Rătăcire	10
Speranță	11
Soare	12
Aripi	13
Cerul	14
Albastru	15
Caier	16
Soră lună, frate soare	17
Ploaie	18
Zbor	19

Poemele pământului

Brumar	23
Iarnă	24
Grădina mea	25
Codrul	26
Clopote	27

Țara cuvintelor

Cuvânt	31
Cine citește poezie... ..	33
Lume	34
Căutare	35
Amintire	36
Minune	37
Poetul	38
Pui de stea	39
Poezie pentru veșnicie	40
Lacrimi	41
Rugă	42
Fără... ..	43
Cum... ..	44

Psalm I	45
Psalm II	46
Colind	47
Colind (II)	48
Trepte	49
Vis	50
Spune... ..	51
Lumina	52
Iertare	53
Omul	54
Sfat	55
Dacă... ..	57
Semănătorul	58
Lucrătorii viei	60
Fiul risipitor	62
Datornicul nemilostiv	64

Poeme de lângă drum

Gând	69
Pace	70
Infern	71
Dorință	72
Despre iubire	73
Opțiune	74
Amăgire	75
Spațiu	76
Liniște	77
Gândurile	78
Stea	79
Comoară	80
Iluminare	81
Ușa	82
Vacanță	83
Mărgărite	84
De ce... ..	85
Lună	86
Inimă	87
Dorul	88
Doină	89

